

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **HYUNDAI MOTOR COMPANY**, 231, Yangjae-Dong, Seocho-Gu, Soul, Korejská republika, zastoupený JUDr. Janem Matějkou, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **H. G. M.**, zastoupený JUDr. Milenou Fischerovou, advokátkou se sídlem Na Hrobci 5, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Ca 174/2006 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Ca 174/2006 - 63, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Ca 174/2006 - 63 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „stěžovatel a“) ze dne 21. 4. 2006, č. j. O - 178643 a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 7. 2. 2005, č. j. O - 178643. Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví byl zamítnut rozklad podaný žalobcem (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 2. 2005, č. j. O - 178643 o zamítnutí slovní ochranné známky ve znění „HYUNDAI MATRIX“ pro vozidla, dopravní prostředky pozemní, zejména osobní automobily, nákladní auta, autobusy, přívěsy, traktory, kola automobilů, pneumatiky, části a součástky shora uvedeného zboží ve třídě 12 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že u přihlašované ochranné známky „HYUNDAI MATRIX“ je zcela nepravděpodobná záměna s ochrannou známkou „MATRIX“. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatoval pravděpodobnost záměny porovnávaných označení, neboť spotřebitel by se mohl

domnívat, že zboží opatřené přihlašovaným označením pochází od hospodářky propojených podnikatelských subjektů výrobce vozidel Hyundai a vlastníka namítané ochranné známky. Přitom nepřihlédl k charakteru porovnávání výrobků a od něj odvislého stupně pozornosti průměrného spotřebitele při výběru tohoto zboží. Stupeň pozornosti relevantní veřejnosti, která se rozhoduje o koupi automobilu, je zvlášť vysoký. Další skutečností rozhodnou pro závěr o nebezpečí záměny je samotná podstata automobilové výroby, její historický vývoj, jakož i existující praxe v označení modelů produkováných jednotlivými výrobci. Při výběru automobilu se podle městského soudu spotřebitel orientuje podle označení výrobce automobilu nebo podle značky, pod kterou se automobil prodává, není-li obchodní firma výrobce vozidla totožná s označením jí vyráběných vozidel. Zásadně tedy vybírá vůz v daném případě značky Hyundai a porovnává jej s vozy ostatních výrobců. To, podle čeho se rozhoduje spotřebitel při koupi vozu, není označení modelové řady, nýbrž právě obchodní firma výrobce, popř. označení jím vyráběných vozidel. Právě jeho prostřednictvím vnímá tradici výrobce a jeho dobrou pověst, které hrají při rozhodování o koupi vozu zásadní roli. Ochranná známka je spotřebiteli vnímána jako Hyundai Matrix, nikoli pouze jako Matrix. Spotřebitel identifikuje model vždy v souvislosti s jemu známou ochrannou známkou Hyundai. Další neméně zásadní okolností, v jejímž světle je nutné nebezpečí záměny výrobků posuzovat, je podle městského soudu fakt, že namítatel jako osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel b“), automobily pod značkou „MATRIX“ v minulosti nevyráběl, ani nevyrábí a na trh neuvádí a zahájení výroby automobilů se s ohledem na povahu této výroby jeví jako zcela nepravděpodobné. Stěžovatel a) výše uvedené okolnosti nebral v potaz při hodnocení rozlišovací způsobilosti přihlašované ochranné známky. Použil právní větu z rozsudku Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ve věci C-120/04, *Medion AG v. Thompson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, kde se jedná o jiný skutkový základ, aniž by ji konfrontoval se skutkovým základem dané věci. Městský soud zdůraznil, že uvedené rozhodnutí Evropského soudního dvora se týká známkoprávního sporu mezi skutečnými výrobci zboží.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podali kasační stížnosti stěžovatel a) a stěžovatel b) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel a) v kasační stížnosti uvedl, že při svém rozhodování správně vyložil a aplikoval ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“). V dané věci je podstatné zjištění, zda přihlašovaná ochranná známka je shodná nebo podobná s namítanou ochrannou známkou a zda existuje na straně veřejnosti pravděpodobnost záměny, popř. pravděpodobnost asociace přihlašované ochranné známky s namítanou ochrannou známkou. Označení je pokládáno za schopné vyvolat pravděpodobnost záměny, je-li natolik podobné ochranné známce s dřívějším právem přednosti užívané pro označování shodných či podobných výrobků nebo služeb, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o jejich původ. Stěžovatel a) vycházel mimo jiné z toho, že přihlašovatel jako významný výrobce vozidel je českému spotřebiteli znám. Právě to je však důvodem, že by se spotřebitel mohl domnívat, že zboží opatřené přihlašovanou ochrannou známkou obsahující vedle slovního prvku „HYUNDAI“ druhý slovní prvek „MATRIX“, který je shodný s namítanou ochrannou známkou, pochází od hospodářky propojených subjektů účastníka řízení a stěžovatele b). Tomu ostatně nepřímo přisvědčil i účastník řízení, podle kterého je zřejmé, že průměrný

spotřebitel přihlašované označení zařadí mezi ostatní ochranné známky jeho známkové řady. Tyto okolnosti vedly stěžovatele a) k závěru, že pravděpodobnost záměny porovnávaných ochranných známek není vyloučena. Dále má za to, že důvody, na kterých je založen závěr městského soudu, jsou nedostatečné a v důsledku toho je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné. Žádný argument uvedený krajským soudem nemůže vést k jednoznačnému závěru o nepravděpodobnosti záměny kolidujících označení, a to i při vyšším stupni pozornosti veřejnosti. Úvaha krajského soudu ohledně průměrného spotřebitele je logicky nekonzistentní. Pravděpodobnost záměny se zkoumá nikoliv ve vztahu k průměrnému spotřebiteli, ale šířeji ve vztahu k veřejnosti, u které nelze dost dobře předpokládat onen vysoký stupeň pozornosti. Ohledně vnímání ochranné známky spotřebitelem jako Hyundai Matrix, nikoliv pouze Matrix, lze podle stěžovatele a) vést i přesně opačnou úvahu. Veřejnost vnímá v běžném životě často pouze označení modelové řady a hovoří o Octavii, Fabii atd., a právě v těchto případech nelze pravděpodobnost kolidujících označení vyloučit. Okolnost, že stěžovatel b) automobily pod značnou Matrix nevyráběl, a ani nevyrábí, a na trh neuvádí, nemá žádnou relevanci. Ohledně tvrzení krajského soudu o zahájení výroby automobilů stěžovatel a) uvedl, že jde o tvrzení ryze hypotetické a že jako takové nemůže být zohledněno. S ohledem na okolnost, že záměna je vlastnost potenciální, je úvaha týkající se existence výrobků vlastníka starší ochranné známky na trhu právně bezvýznamná. Stěžovatel a) vyjádřil přesvědčení, že při posouzení pravděpodobnosti záměny postupoval plně v souladu s rozsudkem ESD ve věci C-120/04, *Medion AG v. Thompson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, v němž je podán výklad čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS ze dne 21. 12. 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „směrnice Rady 89/104/EHS“). Rozdílná skutková okolnost spočívající v tom, že v případě posuzovaném ESD se jednalo o spor mezi skutečnými výrobci zboží, nemá ve vztahu k předmětné věci význam. Vlastník namítané ochranné známky Matrix sice tuto známku v době vydání rozhodnutí neužíval, avšak platná právní úprava neumožnila stěžovateli a) tuto skutečnost v řízení o námitkách zohlednit. V této souvislosti je třeba mít na paměti, že známkové právo je právem formálním, tj. právem v zásadě svědčícím tomu, kdo má příslušné označení zapsáno v rejstříku pro daný okruh výrobku nebo služeb. Stěžovatel a) zkoumá výrobky a služby tak, jak jsou uvedeny v seznamu výrobků a služeb, nikoliv jak jsou reálně poskytovány. Z neužívání ochranné známky vyvozuje známkové právo důsledky až po pěti letech faktického neužívání. V dané věci byl zcela na místě výklad čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 89/104/EHS provedený ESD ve věci C - 120/04 ohledně nebezpečí záměny u veřejnosti. Pokud by stěžovatel a) připustil zápis přihlašované ochranné známky Hyundai Matrix do rejstříku, existovala by v důsledku shody ve slovním prvku Matrix pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti s namítanou ochrannou známkou Matrix pro část výrobků zařazených ve třídě 12 mezinárodního třídění výrobků služeb. Stěžovatel a) odkázal na judikaturu k správnímu uvážení a zdůraznil, že soud při přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí respektuje meze a volnost „správního uvážení“. Je nadán pravomocí hodnotit, zda při úvaze správní orgán nevybočil ze zákonných mezí, zda jsou jeho úvahy logické, vyplývají z podkladů rozhodnutí a jsou konkrétně řádně zdůvodněné. Při splnění uvedených podmínek pak soud do takového rozhodovacího procesu již zasahovat nemůže, neboť by tím o věci zákonem svěřené správnímu úřadu de facto rozhodoval sám. S ohledem na výše uvedené stěžovatel a) navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) v kasační stížnosti namítal, že městský soud nejprve konstatoval, že obsah jím uplatněných námitek citovanému zákonnému ustanovení odpovídá, tento závěr však ve zbytku odůvodnění popřel úvahami o neexistenci pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky. V tomto ohledu je napadený rozsudek vnitřně nesrozumitelný a rozporný. Správní orgány ve svých rozhodnutích dospěly k nezpochybnitelnému závěru, že k záměně srovnávaných označení může skutečně docházet, neboť obsahují stejný slovní prvek Matrix a městský soud tento závěr krkolomnými úvahami o chování spotřebitele při nákupu automobilů popřel, aniž by však k chování spotřebitele vedl jakékoliv dokazování. Jde tak pouze o subjektivní úvahy, které se neopírají o žádný důkaz a nelze ani říci, že by šlo o notorietu, kterou by nebylo třeba dokazovat. Městský soud vyslovil, že se spotřebitel orientuje podle označení výrobce automobilu nebo podle značky, pod kterou se automobil prodává a dodal, že výrobce, aby rozlišil jednotlivé modely, využívá k tomu slovní či číselné označení charakterizující jednotlivé modely. V rozporu s tímto tvrzením dále uvedl, že označení modelové řady není rozhodujícím faktorem determinujícím rozhodování spotřebitele; tím je právě obchodní firma výrobce, popř. označení jím vyráběných vozidel. Stěžovateli b) není zřejmé, proč účastník řízení o přihlášku ochranné známky Hyundai Matrix vlastně usiluje, pokud podstatným rozlišovacím znakem je jeho firma. Městský soud se dopustil pochybení, že do úvah o existenci pravděpodobnosti záměny zapojil zcela irelevantní skutečnosti, a to, zda stěžovatel b) vyrábí, či v minulosti vyráběl, výrobky pod svou ochrannou známkou a zda je se jeví pravděpodobné, že by výrobu automobilů pod touto ochrannou známkou zahájil. Dokud je ochranná známka registrována, požívá její vlastník ochrany vůči každému, kdo by ji chtěl neoprávněně užívat. Městský soud vytvořil nebezpečnou konstrukci podkopávající samotné právní základy ochrany registrovaných ochranných známek. Nelze posuzovat pravděpodobnost záměny podle situace vzniklé neoprávněným užíváním starší ochranné známky, nýbrž pouze podle ustálených kritérií pro posuzování znění porovnávaných známek ve vztahu k přihlášeným kategoriím výrobků a služeb. Skutečnost, zda jsou výrobky skutečně vyráběny, není relevantní. Z ochranné známky plynou stěžovateli práva ji užívat, např. tím, že poskytne licenci k užívání ochranné známky jiné osobě. Stěžovatel b) poskytl licenci k užívání namítané ochranné známky ve prospěch společnosti NACCO MATERIALS HANDLING GROUP, která vyrábí a do České republiky dováží „motorové dopravní a vysokozdvížné vozíky,“ které podle rozhodovací praxe spadají pod kategorii výrobků „vozidla“. Městský soud rovněž pochybil, když odmítl vzít v úvahu rozsudek ESD ve věci *Medion AG v. Thompson multimedia Sales Germany & Austria GmbH* s poukazem na jeho neaplikovatelnost pro odlišené skutkové okolnosti. Skutkové okolnosti sporu řešeného před národním soudem nehrají roli v řízení o předběžné otázce. ESD se vůbec nezabýval tím, že se jednalo o spor mezi skutečnými výrobcí zboží a právní závěry na tuto skutkovou okolnost nijak nevázal. Odlišení, které provedl městský soud, je liché. Stěžovatel b) poukázal zejména na body 31 a 37 citovaného rozsudku ESD. V uvedené věci šlo o označení THOMSON LIFE, které se skládá z firmy společnosti Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH, a z označení LIFE, které je shodné se starší ochrannou známkou LIFE ve vlastnictví společnosti Medion AG. ESD uvedl, že k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny lze dospět i v situaci, kdy ve složeném označení část představovaná starší ochrannou známkou nedominuje a dominantní prvek je naopak část reprezentující obchodní firmu výrobce zboží či poskytovatele služeb pod složeným označením. V dané věci tedy, v rozporu s názorem městského soudu, může pravděpodobnost záměny nastat i v případě, že za

dominantní prvek složeného označení HYUNDAI MATRIX budeme považovat slovo HYUNDAI a nikoli MATRIX, které je chráněné starší ochranou známkou stěžovatele b). Dále stěžovatel b) poukázal na to, že městský soud byl povinen výklad komunitárního práva zohlednit a přizpůsobit výkladu zastávanému ESD. Pokud dospěl k závěru, že rozhodnutí ve věci *Medion AG* nelze použít, měl řízení přerušit a položit ESD předběžnou otázku, zda je v dané věci relevantní skutkovou okolností, že strany sporu výrobky označené přihlášenou ochrannou známkou skutečně vyrábějí a zda se na základě této skutkové okolnosti mění právní kvalifikace. Podle názoru stěžovatele b) se jednoznačně o relevantní skutkovou okolnost, která by determinovala rozsah právní ochrany, nejedná (*acte clair*). Městský soud nebyl oprávněn si tuto zásadní otázku posoudit sám a chtěl-li tento jasný závěr zvrátit, měl požádat o odpověď ESD. Pokud by Nejvyšší správní soud hodlal výklad městského soudu aprobovat, bude povinen sám položit předběžnou otázku. S ohledem na výše uvedené stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že stěžovatel a) při svém rozhodování postupoval zcela mechanicky, neboť vzal v úvahu pouze to, že porovnávané ochranné známky obsahují shodný slovní prvek MATRIX a nevzal v úvahu další okolnosti případu. Účastník řízení prokázal, že jeho ochranné známky obsahující slovní prvek HYUNDAI jsou, s ohledem na jejich dlouhodobé a intenzivní užívání jejich vlastníkem, známkami, které mají v České republice dobré jméno. Dále prokázal, že mu svědčí priorita užití označení MATRIX (ve slovním spojení HYUNDAI MATRIX shodném s přihlašovaným označením), neboť toto označení užíval na území České republiky v souvislosti s přihlašovanými výrobky nejméně tři měsíce před datem podání přihlášky mezinárodní ochranné známky č. 765352 MATRIX. Okolnost, že nevyužil svého práva předchozího uživatele staršího nezapsaného označení a nepodal proti přihlášce této známky námitky, nemůže způsobit ztrátu práv přihlašovatele k označení HYUNDAI MATRIX a není důvodem k zamítnutí přihlášky tohoto označení jako ochranné známky. V situaci, kdy přihlašovatel svědčí práva ke staršímu nezapsanému označení, nelze zamítnout přihlášku ochranné známky znění shodného se starším nezapsaným označením, a to ani na základě námitek podaných třetí osobou, která je vlastníkem ochranné známky se starším nezapsaným označení zaměnitelné, pokud namítaná známka požívá pozdější priority než starší nezapsané označení. To platí zejména tehdy, kdy je zřejmé, že osoba, které svědčí formální právo, podala přihlášku své ochranné známky v reakci na užití tohoto označení subjektem, jemuž svědčí starší nezapsané právo, se záměrem spekulovat s tímto označením a s cílem neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti ochranných známek svého soutěžitele a z jeho dobré pověsti u spotřebitelské veřejnosti, neboť tato osoba sama není výrobcem zboží, které je chráněno její ochrannou známkou. Zamítnutí přihlášky předmětné ochranné známky tedy představuje popření práv majitele staršího nezapsaného označení a jako takové je v rozporu se zákonem o ochranných známkách, jakož i s mezinárodními a evropskými předpisy upravujícími oblast práv k nehmotným statkům. Dominantním prvkem přihlašovaného označení je slovo HYUNDAI a slovo MATRIX označuje pouze model vozu. Účastník řízení tradičně tvoří své ochranné známky tímto způsobem. Jeho známka obvykle obsahuje dominantní prvek HYUNDAI a další slovní prvek vztahující se k modelu nebo typu vozu. Průměrný spotřebitel tak přihlašované označení zařadí mezi ochranné známky známkové řady účastníka řízení, protože je mu známo, že účastník řízení pod uvedeným označením

své automobily prodává a inzeruje již od počátku roku 2001. Stěžovatel b) není výrobcem automobilů a spotřebitelské veřejnosti není známo, že by byl vlastníkem ochranné známky MATRIX pro automobily. K záměně přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou nemůže v praxi dojít. Všechny výše uvedené skutečnosti vzal v úvahu až městský soud při rozhodování o žalobě. Jeho závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny mezi označením a namítanou ochrannou známkou je logický, vychází ze skutkových okolností případu a je zcela v souladu se zákonem o ochranných známkách. Tvrzení stěžovatele a), že pravděpodobnost záměny má být posuzována nikoli ve vztahu k průměrnému spotřebiteli, ale ve vztahu k veřejnosti, je v rozporu s právní teorií i rozhodovací praxí samotného stěžovatele a). Obecně je uznáváno, že existenci pravděpodobnosti záměny je třeba zkoumat právě ve vztahu k tzv. relevantní spotřebitelské veřejnosti, tedy ke skupině osob, které jsou skutečnými nebo alespoň potenciálními kupci zboží chráněného porovnáváním ochrannými známkami. Účastník řízení se ztotožňuje se závěrem městského soudu ohledně výkladu rozsudku ve věci *Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*. Skutkový stav, na jehož základě byl tento rozsudek vydán, je však naprosto odlišný od skutkového stavu, který existuje v projednávané věci. Proto účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele a) byla zamítnuta.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele b) účastník řízení uvedl, že tvrzení o nesrozumitelnosti a rozpornosti rozsudku městského soudu jsou nepřesná a zkreslují obsah rozsudku. Městský soud sice konstatoval, že obsah námitek stěžovatele b) z formálního hlediska odpovídá ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, ale doplnil, že spotřebitelskou veřejnost je vždy nutno definovat jako veřejnost relevantní s ohledem k výrobkům, které by měla chránit přihlašovaná ochranná známka. Dále konstatoval, že stěžovatel a) nepřihlédl k charakteru porovnávaných výrobků a od něj odvislého stupně pozornosti průměrného spotřebitele při výběr tohoto zboží. K tomu stěžovatel b) v kasační stížnosti tvrdí, že úvahy městského soudu o chování spotřebitele při nákupu automobilů jsou vnitřně rozporné. Městský soud vyslovil, že se spotřebitel orientuje podle označení výrobce automobilu nebo podle značky, pod kterou se automobil prodává. Stěžovatel b) dále tvrdí, že v rozporu s tímto tvrzením městský soud dále uvedl, že označení modelové řady je faktorem determinujícím rozhodování spotřebitele. Podle účastníka řízení je toto tvrzení stěžovatele b) nepravdivé a svědčí o nepochopení odůvodnění rozsudku městského soudu, nikoli o jeho vnitřní rozpornosti. Účastník řízení zdůraznil, že důvody, pro které se rozhodl usilovat o registraci předmětné známky, jsou z hlediska tohoto řízení bez významu, neboť nemohou mít žádný vliv na posouzení otázky pravděpodobnosti záměny se starší ochrannou známkou stěžovatele b). Současně však poukázal na to, že jeho rozhodnutí podat přihlášku ochranné známky HYUNDAI MATRIX mohlo být vyvoláno tím, že si stěžovatel b) nechal zapsat ochrannou známku MATRIX za situace, kdy mu muselo být známo, že účastník řízení užívá toto označení pro jeden ze svých automobilů. Podle účastníka řízení není bezvýznamné, zda je stěžovatel b) výrobcem automobilů či nikoliv. Stěžovatel b) se soustřeďuje na jeden aspekt skutkového stavu a vytrhuje jej z kontextu ostatních relevantních skutečností. V souladu s ustálenou judikaturou ESD musí být pravděpodobnost záměny posuzována celkově a musí být vzaty v úvahu všechny faktory významné s ohledem na okolnosti případu. Tuto zásadu ctíl při svém rozhodování městský soud, když se odmítl ztotožnit s formalistickým postupem stěžovatele a). Naopak je zcela bez významu uzavření licenční smlouvy. Městský soud se v odůvodnění svého rozsudku nezabývá tím, zda stěžovatel b) svou ochrannou známku

užívá, ale zabývá pravděpodobností záměny. Stěžovatel proto opakovaně navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele b) byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud pse nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, www.nssoud.cz). Stěžovatel b) namítal nedostatek srozumitelnosti odůvodnění rozsudku městského soudu, neboť nejprve konstatoval, že obsah jím uplatněných námitek zákonnému ustanovení odpovídá, ale tento závěr ve zbytku odůvodnění popřel úvahami o neexistenci pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky. Nejvyšší správní soud nespatřuje v daných tvrzeních vnitřní rozpornost, neboť městský soud pouze konstatoval, že obsah námitek stěžovatele b) odpovídá ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Tato věta však nic nevypovídá o důvodnosti těchto námitek. Stěžovatel b) dále namítal, že městský soud zároveň uvedl, že označení modelové řady vozidla není rozhodující; rozhodující je obchodní firma výrobce, popřípadě označení modelové řady. Tato věta však v napadeném rozsudku obsažena není. Městský soud uvedl, že „při výběru automobilu se spotřebitel orientuje zásadně podle označení výrobce automobilu nebo podle značky, pod kterou se automobil prodává, není-li obchodní firma výrobce vozidla totožná s označením jí vyráběných vozidel (např. Fuji Heavy Industrie Ltd. vyrábí vozidla zn. Subaru). (...) To, podle čeho se rozhoduje spotřebitel při koupi vozu, není označení modelové řady, nýbrž právě obchodní firma výrobce, popř. označení jím vyráběných vozidel.“ Tato úvaha je zcela srozumitelná a neobsahuje žádný vnitřní rozpor.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak podle konstantní judikatury založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu). Stěžovatel a) v kasační stížnosti namítal, že důvody, na kterých je založen závěr městského soudu, jsou nedostatečné a v důsledku toho je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a že žádný argument uvedený městským soudem nemůže vést k jednoznačnému závěru o nepravděpodobnosti záměny kolidujících označení, a to i při vyšším stupni pozornosti veřejnosti. Stěžovatel a) však nekonkretizoval žádné chybné skutkové zjištění, o něž městský soud opřel své rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, proč městský soud považoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Rozsudek městského soudu tak podle

názoru Nejvyššího správního soudu netrpí nepřekoumatelností pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky podaných vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou, a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Stěžovatelé v kasačních stížnostech namítali, že městský soud do úvah o existenci pravděpodobnosti záměny zapojil zcela irelevantní skutečnosti, například to, zda stěžovatel b) vyrábí, či v minulosti vyráběl, výrobky pod ochrannou známkou Matrix a zda se z povahy automobilové výroby jeví pravděpodobné, že by stěžovatel b) výrobu automobilů pod touto ochrannou známkou zahájil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatelů, že úvaha týkající se existence výrobků vlastníka starší ochranné známky na trhu je právně bezvýznamná. Pro určení, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, je nutné porovnat znění kolidujících známek ve vztahu k přihlášeným kategoriím výrobků a služeb. Je třeba nepochybně zjišťovat i další relevantní okolnosti, mezi něž ale nepatří to, zda vlastník ochranné známky tuto známku užívá či zda ji bude schopen užívat.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochranných známkách je základním právem vlastníka výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky a službami, pro něž je chráněna. Účelem zápisu ochranné známky je individualizace výrobků či služeb vlastníka ochranné známky. Takto označené výrobky jsou lépe odlišitelné od ostatních výrobků či služeb. Zároveň má vlastník ochranné známky výlučné právo zabránit všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby při obchodní činnosti užívaly shodná nebo podobná označení pro zboží nebo služby, které jsou stejné nebo podobné těm, pro které byla ochranná známka zapsána, jestliže by takové užívání mělo za následek pravděpodobnost záměny. Z výše uvedeného účelu zápisu ochranné známky vyplývá, že ochranná známka jako rozlišovací označení má význam pouze pokud je řádně užívána. Podle zákona o ochranných známkách (§ 13 odst. 1) má vlastník ochranné známky povinnost ochrannou známku užívat. Ochranná známka, která není reálně užívána, postrádá svůj smysl, neboť se stává pouhou překážkou pro zápis jiných zaměnitelných označení, která by mohla být svými vlastníky skutečně užívána. Na druhou stranu je zřejmé, že nelze požadovat po vlastníku ochranné známky, aby ji řádně využíval bezprostředně po jejím zápisu. Zápis ochranné známky je výsledkem podnikatelské či ekonomické úvahy majitele ochranné známky, který může, např. z opatrnosti, usilovat o její zapsání s předstihem (dříve než plánuje uskutečnit svůj podnikatelský záměr), anebo se mohou změnit podmínky pro uskutečnění tohoto záměru a je třeba jej posunout. Zákonná úprava požadavek určité flexibility respektuje, neboť stanoví právní následky pro neužívání ochranné známky až po pěti letech od zápisu.

Vycházejí z těchto obecných úvah Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci není právně relevantní okolnost, zda stěžovatel b) skutečně užíval ochrannou známku,

tedy zda uváděl na trh výrobky označené ochrannou známkou Matrix. Dokud je totiž ochranná známka registrována, požívá její vlastník ochrany vůči každému, kdo by ji chtěl neoprávněně užívat. Ani další úvaha městského soudu nebyla opřena o relevantní důvody. Městský soud vyslovil, že zahájení výroby automobilů stěžovatelem b) se s ohledem na povahu automobilové výroby jeví jako zcela nepravděpodobné. Podle Nejvyššího správního soudu však nelze opomenout právo vlastníka disponovat ochrannou známkou, např. převést ji na jinou osobu nebo převést licenční smlouvou právo užívat ochrannou známkou na jinou osobu. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze s názorem městského soudu souhlasit, neboť při své úvaze s těmito možnostmi zjevně nepočítal, pokud považoval skutečné užívání ochranné známky za nepravděpodobné. Tvzení městského soudu, že je vyloučeno, aby se vůbec spotřebitel s výrobky stěžovatele b) setkal a mohl je porovnávat s výrobky účastníka řízení tudíž neobstojí. Řízení není vedeno o zrušení ochranné známky pro její neužívání, a proto nelze úvahy v tomto směru zohlednit, jak to učinil městský soud. Nad rámec výše uvedeného lze pouze konstatovat, že při udělení licence jiné osobě, která tuto známku aktivně v obchodním styku užívá, se nemůže jednat o porušení povinnosti užívat ochrannou známku vlastníkem, který ochrannou známku reálně nevyužívá. V daném případě stěžovatel b) sdělil, že poskytl licenci k užívání namítané ochranné známky společnosti NACCO MATERIALS HANDLING GROUP, která má vyrábět a do České republiky dovážet motorové dopravní a vysokozdvizné vozíky spadající pod kategorii výrobků „vozidla“.

K tomu, aby existovala pravděpodobnost záměny ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona ochranných známkách, nepostačí, že existuje již jen možnost záměny. Nutné je, aby taková možnost byla dostatečně pravděpodobná. Úvahu o tom, zda je pravděpodobnost dostatečná, lze opírat i o nejrůznější empirická zjištění, zejména ta, která se vztahují k tomu, jak určitou ochrannou známku vnímá relevantní část veřejnosti. Z hlediska řízení o námitkách by však faktické užívání bylo relevantní pouze v tom smyslu, zda lze hovořit o známosti ochranné známky, protože ta by pak měla širší ochranu než méně známá ochranná známka. Při hodnocení pravděpodobnosti záměny sice lze přihlídnout ke skutečnostem, jak dlouho a jak intenzivně je ochranná známka na trhu užívána či jaký je její teritoriální rozsah. Tyto okolnosti však mohou vypovídat pouze o rozsahu ochrany známky. Z neužívání ochranné známky, pokud se nejedná o neužívání po dobu delší pěti let, nelze vyvozovat jiné důsledky, než že ochranná známka není z hlediska průměrného spotřebitele známá, a tudíž jí nelze přiznat širší stupeň ochrany. Lze proto shrnout, že práva z ochranné známky působí pro futuro a náleží vlastníkovu ochranné známky bez ohledu na to, zda ji aktuálně využívá či nikoli.

Stěžovatel b) v kasační stížnosti dále namítal, že městský soud měl řízení přerušit a položit ESD předběžnou otázku, zda je v dané věci relevantní skutkovou okolností, že strany sporu výrobky po přihlášenou ochrannou známkou skutečně vyrábějí, případně nevyrábějí, a zda se na základě této skutkové okolnosti mění právní kvalifikace, a pokud by Nejvyšší správní soud hodlal závěry městského soudu aprobovat, bude povinen sám předběžnou otázku položit. K námitce povinnosti obrátit se na ESD s předběžnou otázkou lze uvést, že s ohledem na rozsudek ESD ze dne 10. 1. 2006 ve věci *Ynos kft v. János Varga*, C - 302/04, Sb. rozh. s. I - 371, představuje otázka pravomoci tohoto soudu acte éclairée. V bodech 35 - 38 uvedeného rozsudku totiž ESD odmítl svou pravomoc k výkladu sekundárního práva Společenství, pokud skutkové okolnosti původního sporu

předcházely přistoupení dotčeného státu k Evropské unii. Za takových okolností by předložení předběžné otázky bylo porušením zásady rychlosti a hospodárnosti řízení. V projednávané věci ke skutečnostem, které jsou předmětem sporu, došlo v roce 2002, neboť stěžovatel b) námitky proti zápisu slovního označení HYUNDAI MATRIX do rejstříku ochranných známek, přihlášeného dne 8. 4. 2002, podal dne 19. 12. 2002, tedy ještě před přistoupením České republiky k Evropské unii. Návrh stěžovatele b) na položení předběžné otázky ESD nelze tedy akceptovat (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 4 As 36/2006 – 151, www.nssoud.cz).

Nelze ovšem přehlédnout, že v projednávané věci správní orgán I. stupně rozhodoval dne 7. 2. 2005 a stěžovatel a) dne 21. 4. 2006, tedy již po přistoupení České republiky do Evropské unie. Česká republika byla přitom povinná učinit nezbytná opatření k tomu, aby ode dne přistoupení k Evropské unii dosáhla souladu se směrnicemi a rozhodnutími ve smyslu čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství, tedy i se směrnicí Rady č. 89/104/EHS. Při použití vnitrostátního práva byl proto městský soud, který měl toto právo vyložit, povinen učinit tak co možná nejvíce podle smyslu a účelu směrnice, aby bylo dosaženo směrnici předvídaného výsledku a byl splněn čl. 249, třetí pododstavec Smlouvy o založení Evropského společenství. Vzhledem k tomu, že implementační lhůta této směrnice uplynula již před přistoupením České republiky, která si nevyjednala žádné výjimky, nelze než dovodit, že v době vydání správních rozhodnutí bylo nutno směrnici při rozhodování zohlednit. Je proto nasnadě, že výklad ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona musí být konformní s příslušnými ustanoveními směrnice Rady č. 89/104/EHS, zejména pak (v případě § 7 odst. 1 zákona) s jejím čl. 4 odst. 1 písm. b) a v konečném důsledku i s judikaturou ESD, která se k výkladu tohoto článku vztahuje (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, publikovaný pod č. 1064/2007 Sb. NSS a rovněž rozsudek ze dne 29. 8. 2008, č. j. 7 As 41/2007 - 114, www.nssoud.cz).

Oba stěžovatelé v kasačních stížnostech uváděli, že rozdílná skutková okolnost ve věci *Medion AG* záleží v tom, že v případě posuzovaném ESD se jednalo o spor mezi skutečnými výrobci zboží, nemá ve vztahu k předmětné věci význam. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, z neužívání ochranné známky, pokud se nejedná o neužívání po dobu delší pěti let, nelze vyvozovat jiné důsledky, než že ochranná známka není z hlediska průměrného spotřebitele známá, a tudíž jí nelze přiznat širší stupeň ochrany. Skutečnost, že stěžovatel b) nevyráběl výrobky pod ochrannou známkou Matrix, znamená, že této ochranné známce nelze přiznat větší stupeň ochrany, nevylučuje však aplikovatelnost rozsudku ESD ve věci *Medion AG*. ESD však pojem „pravděpodobnost záměny“ interpretoval nejen ve věci *Medion AG v Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, ale rovněž v dalších na daný případ dopadajících rozsudcích. Lze uvést např. rozsudek ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, Recueil, s. I-3819, podle kterého za účelem celkového posouzení nebezpečí záměny je na místě přihlédnout zejména ke skutečnosti, že úroveň pozornosti průměrného spotřebitele se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb (bod 26). V rozsudku ESD ze dne 12. 1. 2006, *Ruiz-Picasso a další v. OHIM*, C-361/04, Sb. rozh. s. I – 00643, bylo vysloveno, že za účelem posouzení existence případného nebezpečí záměny mezi ochrannými známkami vztahujícími se k automobilům je třeba vzít v úvahu skutečnost, že vzhledem k povaze těchto výrobků, a zejména jejich ceně a vysoce technologické povaze, vykazuje průměrný

spotřebitel při jejich koupi zvlášť vysokou úroveň pozornosti. Jestliže je totiž z hlediska skutkového prokázáno, že objektivní vlastnosti daného výrobku znamenají, že průměrný spotřebitel si je zakoupí pouze po zvlášť pozorném zkoumání, je z hlediska práva důležité přihlédnout k tomu, že taková okolnost může snížit nebezpečí záměny ochranných známek vztahujících se k takovým výrobkům v klíčovém okamžiku, kdy dochází k výběru mezi těmito výrobky a mezi těmito ochrannými známkami. Co se týče skutečnosti, že relevantní veřejnost může rovněž vnímat takové výrobky a ochranné známky, které se k nim vztahují, za jiných okolností, než je koupě, a vykazat případně nižší úroveň pozornosti při takových příležitostech, lze uvést, že existence takové možnosti nebrání tomu, aby bylo přihlédnuto ke zvlášť vysokému stupni pozornosti průměrného spotřebitele v okamžiku, kdy si připravuje a provádí svůj výběr mezi různými výrobky a službami dotyčné kategorie. Je jednak zjevné, že bez ohledu na povahu dotčených výrobků a ochranných známek vždy nastanou situace, kdy veřejnost věnuje těmto výrobkům nebo známkám při setkání s nimi pouze nízký stupeň pozornosti. Požadavek zohlednění nejnižšího stupně pozornosti, jež může veřejnost vykazat při setkání s výrobkem nebo ochrannou známkou, by popřel veškerou relevanci, pro účely posouzení nebezpečí záměny, kritéria vycházejícího ze stupně pozornosti, který se mění v závislosti na kategorii výrobků. Kromě toho není přiměřené vyžadovat od orgánu povolaného k posouzení existence nebezpečí záměny, aby určil pro každou kategorii výrobků průměrnou hodnotu pozornosti spotřebitele podle stupně pozornosti, který je tento spotřebitel schopen vykazat v různých situacích (body 39 až 43).

Námítka stěžovatele a), že se pravděpodobnost záměny zkoumá nikoliv ve vztahu k průměrnému spotřebiteli, ale ve vztahu k veřejnosti, u které nelze dost dobře předpokládat onen vysoký stupeň pozornosti, není proto důvodná. Podle ustálené judikatury soudů v České republice je rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek hledisko průměrného spotřebitele. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 – 153, publ. pod č. 873/2006 Sb. NSS, vyslovil, že při posuzování zaměnitelnosti je dále rozhodující okruh subjektů, u nichž ochranné známky dojem záměny mohou vyvolat. K závěru o zaměnitelnosti není třeba, aby tento dojem byl všeobecný; rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“, tedy toho, komu je značený výrobek (služba) určen. Za zaměnitelné lze považovat jen takové označení, které může vést při svém působení na trhu k omylu spotřebitele o shodě ochranné známy s jinou (shodně např. Boh. A 10.915/33-II.: Při posuzování podobnosti známek jest přihlížeti k možnosti omylu průměrného konsumenta – při obyčejné pozornosti – o původu zboží označeného ochrannými známkami vykazujícími určité charakteristické znaky; popř. Boh. A 12.403/36, vykládající podobnost známek ve vztahu k obyčejné pozornosti průměrného konsumenta a dovozující, že při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky známek, jejich celkový dojem, vytvářející tzv. pamětní obraz). K této otázce viz i výklad hledisek posuzování zaměnitelnosti ochranných známek ve Slovníku veřejného práva československého, svazek V., Brno 1948, s. 760, reprint Eurolex Bohemia, Praha 2000: „Zaměnitelně podobna jsou dvě označení tenkrát, jestliže by jejich rozdíly obyčejný kupec bez vynaložení zvláštní pozornosti, tedy při vynaložení obyčejné pozornosti nemohl postřehnouti. Pro zjištění této podobnosti nejsou tedy rozhodná nějaká objektivní, všeobecně platná měřítka, nýbrž vždy je nutno ji zkoumati z hlediska odběratelů čili konsumentů právě toho zboží, pro něž je dotčené označení určeno. Podle hodnoty, důležitosti a speciálního určení zboží a jemu odpovídajícího okruhu konsumentstva bude

tedy třeba usuzovati na větší či menší míru obvyklé pozornosti při nákupu jeho, neboť je notoricky známo, že větší míru pozornosti při zkoumání značkováného zboží vynakládá kupec drahých strojů nebo speciálních chemických či farmaceutických výrobků, než prostá žena z lidu při nákupu laciných náhražek mýdlových nebo dokonce dítě, kupující si šumivé bonbony. Dlužno také vycházeti z toho, že kupující nemá zpravidla před očima oboje označení, o jehož srovnání jde, že proto, kupuje-li podle značky, činí tak jen po paměti, jak mu utkvěly v mysli výrazné, charakteristické znaky z označení toho zboží, jež si koupil jednou již dříve, třeba i před delší dobou, a s nímž byl spokojen. Zaměnitelnou podobnost mohou však zakládati jen takové prvky ve starší známce resp. značce obsažené, které samy o sobě jsou způsobilé založiti známkovou ochranu. Proto obsahují-li obě srovnávaná označení prvek na př. nedistinktivní nebo deskriptivní, není tu z tohoto důvodu zaměnitelné podobnosti.“ (srov. rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2005, č. j. 9 Ca 8/2004 - 11, č. 1333/2007 Sb. NSS).

Městský soud tak nepochybil, pokud stěžovateli a) vytkl, že nepřihlédl k charakteru porovnáváných výrobků a od něj odvislého stupně pozornosti průměrného spotřebitele při výběru tohoto zboží. Městský soud správně uvedl, že stupeň pozornosti relevantní veřejnosti, která se rozhoduje o koupi automobilu, je zvláště vysoký, tudíž se průměrný spotřebitel stává spotřebitelem kvalifikovaným. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele b), že městský soud nevedl k chování spotřebitele jakékoliv dokazování a že jde tak pouze o jeho subjektivní úvahy, které se neopírají o žádný důkaz, a nelze ani říci, že by šlo o notorietu, kterou by nebylo třeba dokazovat. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pojem průměrného spotřebitele není statistickým pojmem, nelze proto provádět dokazování ohledně tohoto pojmu. Nejedná se ovšem ani o pouhé subjektivní úvahy soudu, ale naopak právě konstrukce dojmu průměrného spotřebitele neumožňuje subjektivními úvahami legitimizovat rozhodovací proces. „Princip průměrného spotřebitele vymezuje, jakými subjektivními úvahami závěr o zaměnitelnosti nelze korektně odůvodnit: je nepřipustné tento závěr odůvodnit zjištěním úmyslů nebo znalostí konkrétního soutěžitele stejně jako je nepřipustné jej odůvodnit pouze zjištěním vnímání konkrétního spotřebitele a je také nepřipustné odvolávat se na subjektivní charakteristiky soudce provádějícího toto hodnocení, na jeho vlastní znalosti, vzdělání, spotřebitelské návyky a preference aj.“ (viz Spory v oblasti ochranných známek. Od zaměnitelnosti k pravděpodobnosti záměny, Karel Čermák, Právní rádce 3/2006, str. 4). Městský soud rovněž nepochybil, pokud stěžovateli a) vytkl, že nepřihlédl ke skutečnosti, že při výběru automobilu se spotřebitel orientuje podle označení výrobce automobilu. Jak správně uvedl městský soud, spotřebitel zásadně vybírá vůz, v daném případě značky Hyundai, a porovnává jej s vozy ostatních výrobců. To, podle čeho se rozhoduje spotřebitel při koupi vozu, není označení modelové řady, nýbrž právě výrobce, jehož tradice a dobrá pověst hraje při rozhodování o koupi vozu zásadní roli. Ochranná známka je spotřebiteli vnímána jako Hyundai Matrix, nikoli pouze jako Matrix. Spotřebitel identifikuje model vždy v souvislosti s jemu známou ochrannou známkou Hyundai. Stěžovatel a) v kasační stížnosti proti tomuto názoru namítal, že ohledně vnímání ochranné známky spotřebitelem jako Hyundai Matrix, nikoliv pouze Matrix, lze vést i přesně opačnou úvahu.. Nejvyšší správní soud s názorem stěžovatele a) nesouhlasí, neboť je sice pravda, že u některých výrobců automobilů a jejich dlouhodoběji na určitém trhu (tj. u určité skupiny spotřebitelů) všeobecně známých označení modelových řad je jméno výrobce často pominuto a uvádí se pouze „Octavia“ či „Fabia“, ale to neznamená, že toto označení modelové řady automobilu má v takovém případě nezávislé postavení na označení

výrobce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se naopak v tomto případě označení modelové řady vždy váže ke konkrétnímu výrobcí, byť jméno výrobce není spolu s označením modelové řady často vyslovováno, neboť na daném trhu je notorií. Např. „Octavii“ či „Fabií“ vyrábí všeobecně známý výrobce Škoda auto, a. s. Označení modelové řady užívané čas bez spojení s označením jejího výrobce, je tudíž za této specifické situace i tak používáno k rozlišení jednotlivých modelů konkrétního výrobce.

Lze proto shrnout, že městský soud zcela správně vytkl stěžovateli a), že nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem. Pokud stěžovatel a) namítal, že městský soud nemůže místo hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně, lze v této souvislosti poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 - 62, www.nssoud.cz, v němž tento soud mimo jiné vyslovil, že „posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je věcí úvahy správního orgánu. Soud není proto oprávněn na místě správního orgánu nahrazovat jeho hodnocení důkazů vlastní úvahou a na místo zjištěného skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění. Svě kognici pouze může – a k žalobní námitce musí – podrobit hodnocení důkazů potud, zda bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy také logické (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)“. Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, publ. pod č. 1064/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „V napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek správního orgánu je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny.“ Z citovaných rozsudků tedy vyplývá, že soud nemůže místo hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Takovým postupem by došlo k překročení pravomoci soudu při přezkumu rozhodnutí správních orgánů.

V dané věci je uvedená stížní námitka stěžovatele a) důvodná, neboť městský soud proti hodnocení stěžovatele b) postavil zčásti hodnocení vlastní a de facto rozhodoval o věci samé. Pokud správně dovodil, že stěžovatel a) nepřihlédl v napadeném rozhodnutí ke všem relevantním skutečnostem, např. k hledisku kvalifikovaného spotřebitele, výběru automobilu spotřebitelem podle výrobce, měl takové rozhodnutí zrušit, neboť hodnocení důkazů správním orgánem nebylo úplné a logické. Městský soud tak však neučinil.

Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu